

ת"פ 13097/08/22 - ג'ניה גרויסברג, יוליה גרויסברג, קולמן גרויסברג נגד ניר ולגרין, מרגריטה ירמינה

בית משפט השלום בקריות

תפ"מ 13097-08-22 גרויסברג ואח' נ' ולגרין ואח'

בפני התובעים	כבוד השופט צבי כוחן
1. ג'ניה גרויסברג 2. יוליה גרויסברג 3. קולמן גרויסברג	
נגד הנתבעים	
1. ניר ולגרין 2. מרגריטה ירמינה	

החלטה

בפני בקשותיהן ההדדיות של הצדדים, לענין חיוב הצד שכנגד בהוצאות משפט ושכ"ט עו"ד.

רקע:

- ביום 4.08.22 פנו התובעים לבית המשפט בתובענה לפינוי וסילוק ידם של הנתבעים מיחידת המגורים, המצויה ברח' שבדיה 85 חיפה (חלק מחלקה 39, בגוש 12263 להלן: "הנכס"), ולאחר שהתובע 3 חתם במהלך חודש אוקטובר 2020 עם הנתבעים, על הסכם שכירות שהחלה ביום 1.11.20, כאשר מאז הסכם השכירות בנכס הוארך מפעם לפעם בין הצדדים ולתקופות שונות.
- התביעה נתמכה בתצהיר תובע 1 בלבד.
- זכויות התובעים בנכס לא הובררו דיים, וכל שנטען בה הוא כי התובע 3 חתם על הסכם השכירות עם הנתבעים "ברשות ובסמכות".
- הנתבעים הגישו כתב הגנה, לו צירפו נסח רישום של הנכס, על פיו אין למי מהתובעים זכויות כלשהן בנכס, וכן טענו, בין היתר, כי בדעתם לעזוב את הנכס עד ליום 1.01.23, וכי שלחו לתובע 3, שיקים עבור נוספים עבור שכירות הנכס וכן בגין חשבון חשמל.
- ביום 30.10.22 התקיים דיון קדם בנוכחות התובעים 1 ו-2, הנתבעים, הורי נתבע 1, ובאי כוחם.

6. התובע 3 לא התייצב לדיון.
7. במהלך הדיון מסר התובע 1, כי אין בידיו שיקים אשר הנתבעים טענו כי שלחו.
8. כ"כ התקיים ניסיון בין הצדדים להגיע להסכמות, והוחלט כי הצדדים ימסרו הודעת עדכון לעניין הסכמות אליהן יגיעו, וככל שיגיעו.
9. ביום 6.11.22 מסר ב"כ התובעים הודעה, כי מי מהנתבעים או מטעמם לא עמד עמו בקשר, ופנייה שלו לב"כ הנתבעים לא הניבה פרי. בסופה של ההודעה, שב וביקש כי אורה על פינוי הנתבעים בתוך 3 שבועות לכל היותר, וכן על הפקדת המחאת ביטחון חדשה תחת זו שנפדתה.
10. בתגובת הנתבעים מיום 27.11.22, חזרו הנתבעים על הטענות שהעלו כבר במסגרת כתב הגנתם, וכן חידדו כי ללא תובע 3, אשר חתם על הסכם השכירות, אין בסיס לתביעה, ומשתובע 3 לא צירף תצהיר תומך, ואף לא נכח בדיון המקדמי, הרי שיש לדחות את התביעה על הסף.
11. ביום 1.12.22 הנתבעים הודיעו, כי עזבו את הנכס ופינו אותו סופית ביום 30.11.22.
12. הנתבעים צירפו להודעתם העתק הודעת סיום השכירות בנכס, אשר שלחו לתובע 3.
13. בהתאם להחלטתי, ביום 8.12.22 מסרו התובעים תגובתם, ובה שטחו טענות בדבר עזיבת הדירה באופן חד צדדי, הותרת חובות שונים, ומשלוח המפתחות בדואר לידי התובע 3. עוד טענו, כי בדעתם לבקש תיקון כתב התביעה, ובאופן שיתבקש סעד כספי, וככל שבית משפט לא יעתר לבקשת התיקון, הרי שהינם מבקשים למחוק התובענה ולפסוק הוצאותיהם ושכ"ט עו"ד בשל הצורך בהגשת התובענה, שאילולא הוגשה היו הנתבעים ממשיכים לתפוס חזקה בנכס. התובעים מצאו להוסיף ולטעון, כי קיימת להם זכות אובליגטורית בנכס, אשר בקרוב תהפוך לקניינית, ברם לא צירפו כל אסמכתא לטענתם זו.
14. עוד באותו היום קבעתי, כי נוכח פינוי המושכר, הסעד בתובענה מיצה עצמו, וכי אין מקום לתיקון כתב התביעה במסגרת התביעה דנן. עוד קבעתי, כי התובעים יגישו בקשה נפרדת לעניין החיוב בהוצאות משפט ושכ"ט עו"ד.

הבקשות שבפניי:

15. הנתבעים הזדרזו ופנו באותו היום, 8.12.22, בבקשה לחיוב התובעים בהוצאות משפט ושכ"ט עו"ד.
16. במסגרת בקשתם טענו הנתבעים, בין היתר: כי התובעים צירפו לתביעתם תצהיר מטעם תובע 1 בלבד ובניגוד לתקנה 79 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018 (להלן: "**התקנות**"); כי אין לתובעים זיקה לנכס, באשר אינו רשום על שמם אלא ע"ש ה"ה נבון לאה ושמואל; כי הסכם השכירות נחתם מול תובע 3 אשר כלל לא הופיע לדיון, ואין כל יריבות בין תובע 1, אשר הוא היחיד שהגיש תצהיר, ובין הנתבעים; התובעים הינם חסרי כל מעמד חוקי בנכס ובניגוד לתקנה 26(א) לתקנות. עוד ביקשו כי לחילופין, וככל שישקול בימ"ש לפסוק הוצאות לטובת התובעים, הרי שיש ליתן תחילה החלטה בבקשה לדחייה על הסף, שהובאה במסגרת התגובה מיום 27.11.22.

17. ביום 18.12.22 מסרו התובעים הודעה בזיקה להחלטה מיום 8.12.22, ובה טענו לחיוב הנתבעים בהוצאות.
18. לטענתם, נאלצו להגיש התביעה דנן, שכן מאז יום 30.06.22 הנתבעים החזיקו בנכס שלא כדין (לפי טענת התובעים), ומעת שקיבלו הנתבעים הודעת סיום ההסכם ודרישת פינוי, החלו הנתבעים להטריד את התובעים, המתגוררים מעל לנכס, באמצעות הזמנת ניידות משטרה בטענות שווא, פנייה בתביעה למניעת הטרדה מאיימת כנגד התובעים בשל רעשים, וכן איומים על בנם הקטין של התובעים. משכך, כך נטען, לא נותרה לתובעים כל ברירה אלא לנקוט בהליך הפינוי דנן.
19. התובעים הפנו לפסיקה לעניין הדרך הדיונית לפסיקת ההוצאות ושכ"ט עו"ד (ת"א (חי') 62006-09-20). כן צירפו העתק קבלה לאגרת פתיחת התיק והעתק הסכם שכ"ט עו"ד ע"ס 10,000 ₪ עבור שכירת הייצוג המשפטי בתביעת הפינוי.
20. בהתאם להחלטתי, מסרו הנתבעים ביום 22.12.22 את תגובתם, בה שבו על טענותיהם בבקשה מיום 8.12.22, והוסיפו כי התובעים הגישו בקשתם לפסיקת הוצאות ללא צירוף תצהיר הנדרש על פי תקנה 50 לתקנות.
21. עוד טענו, כי בתצהיר תובע 1, שצורף לתובענה, נמסר כי לא קיבל שיקים עבור שכירות לחודשים יוני 2022 ואילך, וכך מסר גם בדיון. ברם ביום 18.12.22 הופקדו לחשבון תובע 3 השיקים עבור חודשי שכירות אלה, ובניגוד מוחלט להצהרת התובע 1 (צורפו אסמכתאות להפקדת השיקים).
22. עוד נטען, כי טענת התובעים בדבר הפקדת שיק הביטחון עקב אי תשלום עבור שכ"ד לחודשים יוני 2022 ואילך, וכפי שהועלתה בכתב התביעה, אינה נכונה, ונוכח הפקדת השיקים כאמור.
23. מכאן, לטענת הנתבעים, יש ללמוד על שקרי התובע 1, וכי הסכם השכירות הינו הסכם תקף ובאשר דמי השכירות שולמו לתובע 3 במלואם.
24. לכן ולאור התנהלות זו של התובעים סבורים הנתבעים, כי יש מקום לחייב את התובעים בהוצאות משפט ושכ"ט עו"ד.
25. הנתבעים מפנים לפסיקה לעניין השלכות התנהלות לקויה של בעל דין בהליכי משפט (רע"א 658/09), ואף טוענים כי יש מקום לפסיקת הוצאות גם לטובת אוצר המדינה בהתאם לתקנה 151(ג) לתקנות. הנתבעים צירפו הסכם שכ"ט עו"ד ע"ס 30,000 ₪ עבור שכירת הייצוג המשפטי בתביעה לפינוי הנכס.
26. בהתאם להחלטתי מיום 23.12.22, בה ביקשתי תשובת התובעים וכן תצהיר מאת התובע 3, הגישו התובעים לתיק בימ"ש ביום 9.1.22 תצהיר מאת תובע 3, ובו הצהיר כי חתם ברשות ובסמכות התובעים 1 ו-2 על הסכם השכירות בחודש אוקטובר 2020, ולאחר החתימה לא היה מעורב בכל הקשור עם הנתבעים.
27. עוד מסרו תצהיר התובע 1, ובו הסביר לראשונה מהות הזכות הקניינית של התובעים בנכס, ובהתאם להסכם שכירות מיום 3.07.19 עם בעלי הנכס, המתיר להם להשכיר את הנכס בשכירות משנה.
28. עוד הצהיר התובע 1, כי טרם הדיון שהתקיים לא הועברו אליו השיקים, ואלה הגיעו לידי רק כחודש לאחר

הדין, והוא אכן הפקיד אותם לאחר מכן, ע"ח נזקים שגרמו הנתבעים ליחידת הדיור וע"ח איחורם בפינוי הנכס.

דין והכרעה:

29. עניינו של פרק י"ח לתקנות בפסיקת הוצאות המשפט, והוא מגדיר את תכליתן, את השיקולים שעל בית המשפט להביא בחשבון עת פוסק הוא הוצאות משפט אלה, לטובת מי מהצדדים, ואת שיעורן.

30. כך קובעת תקנה 151(א) לתקנות:

"חייב בעל דין בתשלום הוצאות נועד **לשפות את בעל הדין שכנגד על הוצאותיו בהליך בהתחשב בתוצאותיו, במשאבים שנדרשו לניהולו ובהתנהלות בעלי הדין.**"

תקנה 151(ב) קובעת:

"החלטת בית המשפט בעניין פסיקת ההוצאות ושיעורן תבטא את **האיזון הראוי שבין הבטחת זכות הגישה לערכאות, הגנה על זכות הקניין של הפרט ושמירה על שוויון בין בעלי הדין.**"

31. כמו כן, תקנה 152 קובעת את הכלל לקביעת הוצאות סבירות

והוגנות, והחריג לכלל לפיו אי פסיקת הוצאות תיעשה מטעמים מיוחדים בלבד.

32. במסגרת תקנה 153(ג) לתקנות נמנים שיקולים אותם יש

לשקול, שעה שבית משפט קובע את שיעור ההוצאות:

"בקביעת שיעור ההוצאות **יתחשב בית המשפט, בין השאר, בשווי הסעד שנפסק וביחס שבינו לבין הסכום שנתבע, בדרך שבה ניהלו בעלי הדין את הדין, במורכבות ההליך, בהשקעת המשאבים בהכנתו ובניהולו ובסכום ההוצאות שהתבקש.**"

33. כאמור על פי נוסח הסעיף אין מדובר ברשימה סגורה של

שיקולים, וכך, גם בהתאם להלכה הפסוקה, לבית משפט נותר שיקול דעת רחב בבואו לקבוע את שיעור ההוצאות.

34. בנוסף, על פי תקנה 153(ד) על בית המשפט לפרוס בהחלטתו

את השיקולים שהנחו אותו בקביעת שיעור ההוצאות.

35. בפסיקה המתייחסת לקביעת שיעור ההוצאות בהתאם לתקנות,

נקבע:

"ככלל, יש לפסוק לבעל דין שזכה בהליך הוצאות ריאליות, בכפוף להיותן סבירות, מידתיות והכרחיות לניהול ההליך. שיעור ההוצאות **"נקבע תוך בחינת כל מקרה לגופו, תוך התחשבות במספר נתונים, ביניהם: אופן ניהול ההליך; היחס בין הסעד שנתבקש והסעד שנתקבל לבין שיעור ההוצאות; מורכבות התיק וחשיבותו; היקף העבודה שהושקעה על ידי בעל הדין בהליך; ושכר הטרחה ששולם בפועל או שבעל הדין התחייב לשלמו"** (רע"א 7650/20 Magic Software Enterprises Ltd נ' פאיירפלאי בע"מ, פסקה 10 והאסמכתאות שם[פורסם בנבו] (28.12.2020)). תקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018 (להלן: התקנות החדשות) מעגנות את הפסיקה בנושא ההוצאות, וקובעות כי **אלה נועדו לשפות את בעל הדין שכנגד על הוצאותיו בהליך** (תקנה 151(א)), וכי בקביעת שיעורן, על בית המשפט להתחשב, בין היתר, **"בשווי הסעד שנפסק וביחס שבינו לבין הסכום שנתבע, בדרך שבה ניהלו בעלי הדין את הדין, במורכבות ההליך, בהשקעת המשאבים בהכנתו**

ובניהולו ובסכום ההוצאות שהתבקש (תקנה 153(ג), וראו בעבר תקנה 511 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984). התקנות החדשות מעבירות מסר שלפיו **ברירת המחדל היא פסיקת הוצאות ריאליות** (לצד הכרה במצבים המצדיקים אי חיוב בהוצאות, וראו הסיפא של תקנה 152), והכלי של הוצאות משפט הוא אחד הכלים שהתקנות החדשות מעמידות לרשות בית המשפט לשם ניהול ההליך באופן יעיל על רקע מטרות התקנות, ולהרתעה מפני נקיטת הליכי סרק או הליכים בלתי מידתיים (תקנה 4; לפסיקת הוצאות על פי התקנות החדשות בסוגים שונים של מקרים, ראו ההפניות אצל יששכר רוזן-צבי הרפורמה בסדר הדין האזרחי - מורה נבוכים 644 (2021)). ("ע"א 7627/20, **אייזלר ואח' נ' תפן מדיקל בע"מ** (פורסם בנבו, 24.02.22). (ההדגשות אינן במקור - צ.כ.).

36. ביחס לפסיקת סכום שכר טרחת עורך דין לטובת בעל דין שזכה בהליך, מתייחסת תקנה 153(א) אל כללי לשכת עורכי הדין (התעריף המינימלי המומלץ), התש"ס - 2000, (להלן: "**התעריף המינימלי**"), וקובעת כי, ככלל, סך זה לא יפחת מהתעריף המינימלי.

ובחזרה לענייננו -

37. אין מחלוקת בין הצדדים, כי הנכס פונה בפועל על-ידי הנתבעים, רק לאחר הגשת התביעה ולאחר שהתקיים הדיון במעמד הצדדים, ומשכך קבעתי ביום 8.12.22, כי "הסעד הנתבע בתביעה שבפניי מיצה עצמו".

38. אשר למועד פינוי הנכס, אני סבור כי התובענה וכן קיומו של הדיון שהתקיים בפניי תרמו באופן ממשי לפינויו של הנכס דה-פקטו במועד בו פונה בפועל על-ידי הנתבעים (30.11.22), וכפי שנדרשו הנתבעים לעשות טרם הגשת התביעה דן במסגרת מכתב דרישה שהומצא להם מיום 30.06.22 (נספח ב' לכתב התביעה).

39. עם זאת, אין ספק בעיניי, כי התובעים סרבלו את ההליך שלא לצורך, שעה שלא פרסו בצורה ברורה ומפורשת, כבר בכתב התביעה שלהם, את מארג הזכויות שלהם בנכס, תוך צירוף הסכם השכירות שלהם עם בעלי הזכויות הרשומים של הנכס (ה"ה נבון שמואל ולאה) רק ביום 9.01.23, ולאחר החלטה מפורשת המפנה לטענות לעניין זכויות התובעים בנכס מצד הנתבעים.

40. לכך יוסף, כי אני מוצא טעם לפגם בעובדה, כי התובע 3, אשר הוא זה שהתקשר בהסכם השכירות אל מול הנתבעים, "נעלם" או "הועלם" מן ההליך המשפטי, אשר הוגש גם בשמו כתובע - כך שלא מסר תצהיר תומך לכתב התביעה (למרות היותו "ציר מרכזי" בה), ואף לא התייצב לדיון. בעניין זה אעיר, כי אמנם במהלך הדיון שהתקיים בפניי מסר התובע 1 כי התובע 3, הוא אביו, לא התייצב לדיון עקב סיבה רפואית, ואף הבטיח להמציא אישור המעיד על כך, אולם אישור רפואי כזה מעולם לא הוגש לתיק.

41. ושוב, רק לאחר מתן ההחלטה מיום 23.12.22, ניאות התובע 3 לצרף תצהיר קצר מטעמו, המבהיר לראשונה את מעמדו בתיק אל מול הנתבעים. יחד עם זאת, תצהיר התובע 3 אינו מתייחס לשיקים שקיבל לידיו מידי הנתבעים, הפקדתם בחשבון או ביטולם.

42. זאת ועוד, התנהלות התובעים כולם בעניין קבלת והפקדים השיקים מידי הנתבעים, כעולה מהמסמכים אשר בפניי, יש בה כדי להעלות תהיות לעניין תום ליבם במהלך ההתנהלות אל מול הנתבעים. עם זאת, מאחר שעדויות הצדדים לא נשמעו בתיק, איני יכול לקבוע מסמרות בעניין זה.

43.

סיכומם של דברים - לאחר ששקלתי ונתתי דעתי לכלל טענות

הצדדים; למהות הסעד שנתבע - פינוי וסילוק יד מהמושכר, סעד שכאמור מיצה עצמו לאחר קיומו של דין יחיד; קיומו של הדיון ביום 30.10.22 והדרך בה ניהלו בעלי הדין את הדיון; פניות בעלי הדין בהודעות ובבקשות ביניים והתגובות והתשובות להן; העובדה כי אין מדובר בהליך משפטי מורכב, וכי נדרש רק דיון מקדמי אחד; המשאבים שנדרשו מהצדדים בהכנת ההליך, אשר לאור מהותו אינו מצריך לדעתי משאבים מיוחדים; וכן לאור הסכמי שכר הטרחה שהוצגו לי ע"י הצדדים (ללא שצורפו להם חשבוניות מס כדין, המעידות על תשלום שכר טרחת עו"ד מלא או חלקי בפועל), ותוך שאני מביא בחשבון את התעריף המינימלי בסוג תביעות כגון דא - מצאתי לחייב את הנתבעים, ביחד ולחוד, בסכומים הבאים:

- א. החזר אגרה בסך 669 ₪.
- ב. שכר טרחת עו"ד של התובעים 1-2 בסך 3,500 ₪ (כולל מע"מ, סכום שהינו נמוך יותר מהתעריף המינימלי, על רק הטעמים המפורטים בהחלטתי דלעיל).
- ג. לא מצאתי לנכון לפסוק הוצאות משפט לטובת התובע 3, לאור התנהלותו הדיונית האמורה, שעה שהוא אינו בעל זכויות בנכס ובאשר כלל לא שכר את שירותיו של ב"כ התובעים 1-2, כפי שעולה מהסכם שכר הטרחה אשר צירפו התובעים להודעתם מיום 18.12.22.
- ד. סכומים אלה ישולמו לתובעים, באמצעות בא כוחם, בתוך 30 ימים מהיום, שאם לא כן יישאו בהפרשי הצמדה וריבית מהיום ועד התשלום בפועל.

המזכירות תמציא החלטתי לצדדים ותסגור התיק.

ניתנה היום, כ"ב טבת תשפ"ג, 15 ינואר 2023, בהעדר הצדדים.